

MA... NHẬT CHẤT LƯỢNG CAO!

● Thế Hy 71

Ô nữ tài tử Takeuchi Yuko mà tôi rất thích mới tự tử ở tuổi 40.

Cho tới cách đây 10 năm, số người tự tử ở Nhật lúc nào cũng trên 3 vạn, gần đây giảm xuống còn trên 2 vạn. Vẫn chiếm tỉ lệ cao nhất về các trường hợp tử vong.

Lúc mới tới Nhật, tôi cứ nghĩ đất nước này công nghệ tiên tiến chắc ít có ma; không ngờ ở lâu mới biết... ma nhiều... mà nguyên nhân, theo suy nghĩ cá nhân tôi mà thôi, vì phần đông họ không có niềm tin tôn giáo. Không tin bạn thử hỏi những người Nhật chung quanh xem thử, có thể họ nói là theo Phật giáo hay Thần đạo nhưng rất mơ hồ. Còn Thiên Chúa giáo chỉ chiếm khoảng 1,1%, trong đó Công giáo chắc khoảng 0,5%.

Người Nhật có câu chuyện dí dỏm nhưng rất thật,

đưa bé sinh ra sẽ được mang tới Zinza (Đền Thần Đạo) để cầu xin Thần ban cho sức khỏe may mắn, (Mà nhiều khi không biết Thần trong Đền đó là Thần nào); lúc kết hôn sẽ đến nhà thờ vì không khí lễ mang đậm tính cách lãng mạn phương Tây và lúc chết sẽ mời Sư đến tụng kinh cho siêu thoát.

Tôi định nghĩa Ma... là hồn không nhà.

Trong một buổi bàn luận với thiền sư Nhật mà tôi từng đưa vào cốt truyện *Góc tối đỉnh Bàng Sơn* viết cách đây 20 năm, về đề tài “Sau khi chết con người đi về đâu?” Tôi quan niệm: nếu bạn có một niềm tin tôn giáo, lúc mất bạn sẽ về cõi của tôn giáo đó. Còn không thì cứ lang thang; hoặc bạn làm chuyện ác bạn sẽ không dám bước vào cõi ấy; hay bạn chết tức tưởi thì hồn cứ phải quanh quẩn tìm người cõi dương chọc chơi.

Giờ tôi sẽ kể những chuyện ma Nhật có thật. Tôi cố tình viết dài để quý vị chán, chứ đọc tới hết chuyện thì sợ rằng sẽ... hết ngủ.

Đầu thập niên 90, tháng 2 lần tôi chạy xuống trại cấm Omura hoặc trại tù Omura của cục xuất nhập cảnh để dịch cho những trường hợp thanh lọc tị nạn. Một cậu em tôi là La Q. Tuấn và thằng bạn thân tên Khôi đang làm thông dịch thường trực dưới đó. Tuấn bên trại tù và Khôi bên trại cấm. Thật ra trại cấm trước đây là trại tị nạn cho người VN; sau khi có chính sách thanh lọc vào tháng 9/1989 thì những người tị nạn tới được đưa vào trại này để chờ thanh lọc, không còn tự do. Nếu đậu thanh lọc, tức đủ điều kiện nhìn nhận là tị nạn thì chờ ngày đưa lên trại

định cư Shinagawa, Tokyo, còn không sẽ bị giải qua trại tù chờ ngày đưa về VN. Thời gian chờ trong trại tù có thể gần cả năm.

Tôi dịch cho một cô bé tuổi đôi mươi bị đưa từ trại cấm qua trại tù. Mọi người có quyền kháng cáo lại kết quả rút thanh lọc nhưng hầu như việc tái xét cho đậu là rất khó. Em nhanh chóng ký tên vào bản đồng ý trở về trong khi khá đông người không chịu ký vì sợ sau khi quay về sẽ bị trừ đập. Tôi hỏi em, sao không chờ đợi thêm... Em nói nhỏ: không khí trong nhà tù ghê lắm anh, em ngủ không được, đêm nào cũng như có cặp mắt đang nhìn mình... cứ thế này em điên mất. Cô bé này tôi từng có ấn tượng bên trại cấm vì trong đợt thanh lọc lần đầu, khi viên điều tra nói những người tị nạn tới Nhật lúc này làm phiền cho chính phủ Nhật khiến đất chật người đông. Cô bé nhỏ nhẹ: Nếu nhà ông bị cháy, không còn chỗ ở, thì ông cũng phải chạy tạm qua nhà hàng xóm.

Tôi gặp cậu em Tuấn trong buổi ăn tối, hỏi thăm nhà tù ấy có ma không. Tôi từng biết cậu em giang hồ ngang dọc khắp nước Nhật với những chàng trai tị nạn gan lì, không biết “ma cỏ” là gì. Nói chuyện ma còn sợ hấn cười cho.

Vậy mà Tuấn trợn mắt... Ôi, thỉnh thoảng em đi gặp người trong khu nhà giam để thông báo thì dường như có ai ở đằng sau đập vào lưng em chúi nhủi... quay lại thì chẳng thấy ai; mà hành lang nhà giam thì đâu có cái gì để làm mình vấp té. Đi thêm vài bước nữa thì lại bị ai đó đập cho một phát. Hỏi

mấy ông cảnh bị già ở đây thì được biết khu vực nhà giam hồi thế chiến 2 là khu xưởng chế tạo linh kiện vũ khí, chỉ có phụ nữ làm vì đàn ông đã bị bắt trưng bình hết. Một hôm bị máy bay Mỹ tới thả bom ngay giờ làm, khu nhà xưởng sập chôn theo bao cô gái.

Tôi hỏi chuyện thêm một anh thông dịch cùng Tuấn là Hino Phú vì biết anh này cũng thuộc loại lì lợm... Anh quơ tay diễn tả... “Kinh lắm, anh thấy nó hiện gương mặt xanh mét nửa thân người trên tường phòng giam, đập não nùng, anh hỏi em muốn gì... ẻm rít lên biến mất”.

Như tôi nói ở trên, sát trại tù là trại cấm, thằng bạn thân của tôi làm việc bên đó. Sống với hắn 15 năm, tôi biết hắn cũng chẳng tin gì chuyện ma. Hắn ngủ ở cái phòng dành cho thông dịch cạnh văn phòng, ngăn cách với trại bằng một cái cổng sắt có khóa. Bên trong bà con vẫn sinh hoạt tự do, mỗi lần đi viện hay đi làm thủ tục thì nhân viên mới mở khóa cho ra.

Hắn kể, sau 9 giờ tối là khóa cửa luôn, hắn vào phòng coi ti vi đánh đàn khuây khỏa cho tới 11 hay 12 giờ đi ngủ. Có lần đang ngủ, hắn thấy tiếng đập cửa, tưởng nhân viên trực gọi dậy mở cửa ngó ra ngoài, chẳng có ai. Nghĩ là chắc mơ hay gió thổi cái gì trúng cửa, hắn lên giường ngủ tiếp, chưa kịp chợp mắt lại thì nghe có tiếng léo nhéo của con nít...

“Chú ơi, chơi với cháu...”, lại dậy mở cửa.. không bóng người.

Hắn vào phòng đọc kinh và lẩm nhẩm: - mấy cháu để chú ngủ, đừng chọc chú nữa nha.

Nhưng đã mang tiếng không tin chuyện ma nên hẳn chẳng kể cho ai, tuy nhiên bị mấy ngày liên tiếp như vậy hẳn mới đi nói cho một nhân viên kỳ cựu. Với đầu óc bén nhạy của thông dịch hẳn hỏi trước đây trong trại có trẻ em mất không.

Nhân viên ngạc nhiên, trẻ em thì không, nhưng có mấy người sẩy thai; họ xin lại bình tro sau khi làm thủ tục rồi chôn sâu phía trong khu đất hiu quạnh của trại. Hẳn nhờ ông dẫn tới chỗ nổi lên vài cái mộ con con... lắng lắng đi mua ít bánh trái đặt lên đó. Cha mẹ những cái thai bất hạnh chắc đã đi định cư đâu đó xa lắm rồi.

Sau này Khôi đi Úc, nhưng Tuấn còn ở thành phố Yao, chắc vẫn nhớ những câu chuyện trên.

Mới hai chuyện mà đã dài, tính ngưng thì người bạn mới quen cùng quê Nha Trang của tôi hiện đang sống ở tỉnh Niigata hẳn tin tới đúng lúc. Tôi đưa lên cho nóng... đêm còn dài, các bạn đọc cho hồn ma lang thang bớt cô đơn.

“Hẹn với Huy cuối tuần kể chuyện ma Nhật, nghe cho vui. Thời điểm con gái đi lên thành phố Niigata học đại học, phải mượn nhà ở, vì nhà Th. ở xa thành phố khoảng 120 km. Mấy năm đại học mượn một phòng *manshon* (căn hộ chung cư) khá ổn, sau khi tốt nghiệp nó đi làm trên đó luôn, vừa lúc con trai lên ở với chị để học *senmon* (cao đẳng chuyên môn).

Vợ chồng Th. bàn tính mượn nhà lớn để hai chị em ở chung cho tiện. Nhà đó có hai phòng ngủ rộng và một nhà bếp liền với phòng ăn; nhà cũng khá khang

trang. Ở khoảng một tháng thì cuối tuần chiều thứ sáu đi làm về, hai vợ chồng lái xe lên đó ở chơi với con. Đêm đầu, cả nhà ăn cơm xong Th. đi tắm; khi ra ngoài phòng nhỏ gần nhà tắm sấy tóc, đang đứng nhìn vào gương thì thấy người đàn bà mặc đồ trắng tóc phủ mặt luôn đứng sau lưng mình; lúc đó không kịp tắt máy sấy tóc; chạy luôn ra ngoài phòng ăn mọi người đang ngồi. Ai cũng hỏi có chuyện gì vậy; Th. không dám kể chỉ nói láo cái máy sao không tắt được. Nhờ ông xã vô tắt dùm, nhưng lúc đó Thuý nhìn con trai thì nét mặt nó khác lạ, hình như nó cũng biết điều gì xảy ra.

Ở Nhật, Huy cũng biết mỗi lần mượn nhà đóng tiền đầu mả và kế ước phải đúng theo quy định nếu chưa đủ năm mình trả nhà thì mất cả tiền đầu; bởi vậy Th. phải im lặng để cho các con khỏi lo sợ. Từ đó cuối tuần trước khi lên thăm con, Th. tắm ở nhà trước, không dám lên đó vào nhà tắm nữa.

Qua gần 2 năm, con trai chuẩn bị tốt nghiệp và nhận việc thì con gái xin nghỉ làm đi qua Mỹ du học. Tưởng đâu sẽ được yên ổn cho đến ngày trả nhà (kế ước hai năm); nhưng kỳ này, con gái Thuý đang đứng soi gương sấy tóc thì bị xô ngã sấp mặt xuống sàn nhà ngất xỉu luôn; nhờ có em trai trông thấy bế xốc vào giường làm hô hấp tỉnh lại, em trai đòi kêu xe cấp cứu nhưng con bé không chịu, cứ khóc. Con trai thấy sợ quá nói gọi điện cho ba mẹ lên nhưng chị nó lại không cho vì 10 giờ tối sợ ba mẹ đi đường xa và lo lắng.

Mãi cho tới 2 giờ khuya thấy chị không được bình thường mặt tái nhợt, em trai phải gọi điện cho ba mẹ kể sơ sự việc. Khi lên nhà con, Th. mang theo cây thánh giá, hình Đức mẹ Maria, vì Th. biết chuyện gì đã xảy ra. Lên đến nơi con gái ôm chầm lấy Th. Cháu nói “mẹ ơi nhà này có cái gì”... liền lúc đó Th. đặt cây thánh giá ngay trên tường ở “genkan” (chỗ cửa vào) và tượng Đức mẹ nơi lối đi vô nhà. Rồi cũng làm theo cách người Nhật đuổi tà, một chén muối một chén gạo để ở ngoài cửa nhà và đồng thời chỉ con gái cách nói chuyện với người bên kia (bằng tiếng Nhật): “Tôi chỉ còn ở đây không đến một tháng rồi cùng em trai tôi đi nơi khác, nếu tôi có làm điều gì sai tôi xin lỗi người khuất mặt hãy bỏ qua”...

Ngày hôm sau con gái khỏe hẳn ra và không thấy gì nữa cho đến ngày dọn nhà. Sau khi ra khỏi nhà đó thì con trai mới kể là cháu đã thấy ma nhiều lần lắm; nghe hoài tiếng bấm chuông mà ra thì không có ai, nhưng không dám kể, sợ chị không dám ở, ba mẹ lại lo lắng.

Kỳ sau kể tiếp chuyện nhà mướn lần thứ hai của thằng con lúc chị gái nó đi Mỹ du học. Càng ghê hơn nữa...”Ω